

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: JUDr. J. P.
bytem XXX

proti

žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: V-COMM a.s., IČO: 27675980
se sídlem Trojská 79/14, Praha 8
zastoupená advokátkou Mgr. Ninou Valešovou
se sídlem Kolbenova 805/32, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2020 č.j. MHMP 561883/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a odvolání Bytového družstva V. proti rozhodnutí Úřadu městské

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9.8.2019, č. j. MCP8 255697/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl na základě žádosti společnosti V-COMM a.s., IČO: 27675980 (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) o změně rozhodnutí o umístění stavby vydaného Útvarem hlavního architekta hl. m. Prahy dne 22.4.1987 pod č.j. 11368/86 s nabytím právní moci dne 14.5.1987, týkající se pouze „objektu hromadných garáží“, tj. v rozsahu podmínky č. 3 pro účely stavebního záměru nazvaného „konverze parkovacího domu na bytový“ na pozemcích parc. č. XXX, XXX, XXX, XXX v k. ú. XXA a parc. č. XXX v k. ú. XXB (dále též jen „stavební záměr“).

2. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Předmětem stavebního záměru je objekt realizovaný v roce 1989, který byl navržen jako parkovací dům se 6 nadzemními podlažími (dále též jen „NP“). K objektu se vztahuje původní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 22.4.1987, č.j. 11368/86 (dále též jen „územní rozhodnutí z roku 1987“), zkolaudováno nicméně bylo pouze 1. - 3. NP. Dne 19.7.2017 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o vydání změny územního rozhodnutí z roku 1987 pro účely stavebního záměru, který počítá s odstraněním dosud nezkolaudovaných podlaží a se změnou využití zkolaudovaných podlaží. Hlavní funkcí nového objektu má být bytová funkce v kombinaci s nebytovými prostory. Po provedení úprav bude mít objekt 1 podzemní podlaží a 8 nadzemních podlaží (podzemní podlaží má být využito jako nebytový prostor, v 1. - 3. NP mají být parkovací místa a ve 4. - 8. NP mají být umístěny byty). Konverzí parkovacího domu na dům bytový má vzniknout celkem 45 bytových jednotek a 86 parkovacích stání. Maximální výška atiky objektu bude + 25,93 m = 316,58 m n. m. Bpv (vztaženo k $\pm 0,0 = 290,65$ m n. m. Bpv = úroveň podlahy 1. NP = úroveň přilehlého terénu), maximální výška technologie (výťahové a schodišťové šachty) bude + 28,60 m = 319,25 m n. m. Bpv. Součástí návrhu je horkovodní přípojka délky cca 43 bm, která bude napojena na stávající soustavu v západní části.
3. Stavební úřad vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení a změnil územní rozhodnutí z roku 1987, a to rozhodnutím ze dne 25.10.2017, č.j. MCP8 147904/2017 (dále jen „první rozhodnutí stavebního úřadu“), které však žalovaný v odvolacím řízení zrušil rozhodnutím ze dne 21.9.2018, č.j. MHMP 1324405/2018 (dále jen „zrušovací rozhodnutí“). Pro nyní projednávanou věc je podstatné, že žalovaný v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí přisvědčil odvolací námitce, v níž odvolatelé brojili proti tomu, že stavební úřad nenařídil ve věci ústní jednání. Žalovaný konstatoval, že nebyla splněna druhá podmínka pro upuštění od ústního jednání zakotvená v § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tedy že stavební úřad neměl dostatečný podklad pro posouzení záměru, a to zejména ohledně otázky posouzení výšky zástavby v území, stávajícího využití parkovacího domu, obtíží s parkováním v ulici V. a technického stavu samotného parkovacího domu. Stavební úřad proto dle žalovaného měl nařídít ústní jednání a spojit jej s ohledáním na místě. Stavebnímu úřadu žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí vytkl, že vycházel z nedostatečné dokumentace k vydání územního rozhodnutí (dále též jen „DUR“). Žadatelem doložená DUR neobsahovala výkres Situace – odstupové úhly, jak uvádí projektant (ale i stavební úřad); nebyly v ní výkresy pohledů dokumentujících začlenění navrhované stavby o výšce 8 NP namísto původních 6 NP do stávající zástavby (nebyly doloženy pohledy vzhledem k širší sousední zástavbě); v koordinačním výkresu nebyla vůbec zakreslena plánovaná přístupová komunikace včetně kruhového objezdu v ulici V.; v DUR též nebyla doložena

zpracovaná světelně technická studie vlivu navrhované osmipodlažní stavby na parametry denního osvětlení obytných místností potenciálně ovlivněných okolních staveb. Dalším důvodem pro zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu bylo nedostatečné posouzení a odůvodnění tzv. výjimečné přípustnosti navrhovaného záměru. Případnou výjimečnou přípustnost funkce bydlení je potřeba prokázat a posoudit vzhledem ke kapacitě celé vymezené funkční plochy OV, nikoliv jen ke kapacitě funkcí v navrhovaném záměru, jak nesprávně učinil stavební úřad. OV se rozumí kategorie „všeobecně obytné“ území podle přílohy č. 1 oddílu 3a odst. 1 územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000 (dále jen „územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy“), Pro úplnost soud dodává, že žalovaný shledal první rozhodnutí stavebního úřadu nedostatečně odůvodněným i z jiných důvodů, ty však v nyní projednávané věci nejsou relevantní.

4. K souladu navrhovaného záměru s územním plánem žalovaný uvedl, že dle platného územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy je stavební záměr navrhován v současně zastavěném území obce, a to v zastavitelném polyfunkčním obytném území OV – všeobecně obytné, což je území sloužící pro bydlení s možností umísťování dalších funkcí pro obsluhu obyvatel. Podle žalovaného je navržený záměr v souladu s funkčním využitím dané funkční plochy a tedy v souladu s územním plánem. Součástí navrhovaného záměru je horkovodní přípojka situovaná částečně ve funkční ploše OV – všeobecně obytné a částečně ve funkční ploše OB – čistě obytné jako nezbytné liniové vedení technického vybavení, což v souladu s platným územním plánem představuje doplňkové funkční využití v obou výše uvedených funkčních plochách. Nahrazení původně umístěné stavby parkovacího domu o šesti nadzemních podlažích a kapacitě 276 parkovacích stání bytovým domem o osmi nadzemních podlažích s kapacitou 45 bytů a 86 parkovacích stání (z toho 13 parkovacích stání pro nájemní parkování) nelze považovat za rozsáhlou stavební činnost či stavbu, která by byla v daném místě v rozporu s charakterem stabilizovaného území a kterou by bylo možno označit za stavbu, která je z tohoto hlediska v rozporu s územním plánem. Naprostá většina území hlavního města Prahy je v oblasti třídění ploch v územním plánu označena jako území stabilizované, tedy území, v němž se rozsáhlá stavební činnost nepředpokládá. Obměna nebo dílčí doplňování stávající zástavby není rozsáhlou stavební činností a je ve stabilizovaném území přípustná.
5. Po zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž opětovně vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení o změnu územního rozhodnutí z roku 1987. Odvolání, která proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobce a Bytové družstvo V., žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul žalovaný námitky odvolatelů do čtyř oblastí: 1) nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí, 2) absence ústního jednání, 3) nerespektování podmínek v území – garáže nahrazeny jinou stavbou, neposouzen vliv na veřejné prostranství, neřešena realizovatelnost, neřešeno staveniště, 4) soulad s územním plánem a výška stavby.
7. K prvnímu okruhu odvolacích námitek žalovaný uvedl, že výrok II. prvostupňového rozhodnutí obsahuje ne zcela přesný text ve znění „*Objekt bromadných garáží se nahrazuje stavbou bytového domu o osmi nadzemních podlažích a jednom podzemním podlaží, kde bude umístěn nebytový prostor.*“ Pojem „nahrazuje“ není podle žalovaného zcela přesný, nicméně z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, o jakou stavbu se jedná a co je z

územního rozhodnutí z roku 1987 změněno. Tato drobná nesrovnalost není natolik závažná, aby byla důvodem pro zrušení celého prvostupňového rozhodnutí.

8. Ke druhému okruhu odvolacích námitek, jímž odvolatelé brojili proti nenařízení ústního jednání, žalovaný konstatoval, že stavební zákon stavebnímu úřadu takový postup umožňuje. Navíc se v podstatě nejedná o námitku, jelikož odvolatelé neuvedli žádné důvody, jak se tato skutečnost dotýká jejich práv a sféry jejich vlivu.
9. K odvolacím námitkám stran nerespektování podmínek v území žalovaný předně aproboval postup stavebního úřadu spočívající v tom, že záměr umístění bytového domu na místě původně umístěného a povoleného parkovacího domu je řešen změnou územního rozhodnutí z roku 1987, a to proto, že nezkolaudováním parkovacího domu jako celku v původním rozsahu nedošlo ke zkonsumování územního rozhodnutí z roku 1987. Připustil, že navrhovaným záměrem dojde k úbytku původně umístěných 276 parkovacích stání, která měla uspokojovat potřeby s parkovacím domem společně umístěných bytových objektů s kapacitou 116 bytů. Při vydání kolaudačního rozhodnutí ze dne 27.8.1993 však stavební úřad pochybil, neboť zkolaudoval pouze část objektu hromadných garáží a nikoliv celý objekt hromadných garáží a zkolaudoval jen 97 parkovacích stání. Tím způsobil situaci, v níž vydaným kolaudačním rozhodnutím č.j. 16107/93 – 3053 ze dne 27.8.1993 a kolaudačním rozhodnutím č.j. OÚR/1560/1346/92-Vt ze dne 20.11.1992 byly zkolaudovány všechny bytové objekty s kapacitou 116 bytů umístěné jako součást obytného souboru v původním územním rozhodnutí ze dne 22.4.1987, aniž by byla splněna podmínka č. 3 tohoto územního rozhodnutí (navíc v kolaudačním rozhodnutí ze dne 27.8.1993 stavební úřad nesprávně uvedl, že „byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí“). Žadatel coby právní nástupce původního vlastníka má právo vycházet z platného stavu a požádat o vydání změny s tím, že záměr musí splňovat kritéria daná Pražskými stavebními předpisy (dále též jen „PSP“), tedy i v případě dopravy v klidu. Žalovaný dodal, že žádný právní předpis nevyžaduje náhradu zrušených stání.
10. Odvolací námitky, které se týkaly požadavků na veřejnou vybavenost, vymezení uličního prostranství a standardu veřejného prostranství označil žalovaný za nedůvodné, protože na umístění staveb se vztahuje část 2 hlava IV PSP, která začíná § 20. Veřejná vybavenost je upravena v § 8 PSP, veřejné prostranství v § 11, vymezení uličního prostranství v § 12. Standardy veřejných prostranství se týkají navrhování a zřizování veřejných prostranství, což není projednávaná otázka. Dále žalovaný podotkl, že otázka realizovatelnosti stavby či zřizování staveniště se neposuzuje v územním řízení, nýbrž ve stavebním řízení.
11. Ve vztahu ke čtvrtému okruhu odvolacích námitek, jimiž odvolatelé brojili proti nesouladu stavebního záměru s územním plánem a proti posouzení výšky stavby, žalovaný konstatoval, že stavební záměr je v souladu s územním plánem. Stavba navrhovaného bytového domu je ve funkční ploše OV bez kódu míry využití území, tj. ve stabilizovaném území. Navrhovaný záměr je v souladu s hlavním využitím funkční plochy OV. Část horkovodní přípojky je v OV-D, přičemž liniová vedení technické infrastruktury jsou rovněž přípustným funkčním využitím pro tuto plochu. Kód míry využití území se nepoužije, neboť se umísťuje podzemní horkovodní přípojka. Soulad navrhovaného záměru s územním plánem posoudil stavební úřad dostatečně (žalovaný na tomto místě odkázal na str. 7-10 prvostupňového rozhodnutí).
12. Co se týče výšky bytového domu, žalovaný konstatoval, že v novém projednání žadatel (osoba zúčastněná na řízení) doplnil výkresovou část o výkresy nazvané pohledy – kontext.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Na základě doplněných podkladů a znalosti vymezil stavební úřad poměrně širokou lokalitu, ve které posuzoval výškové uspořádání. Posuzované území je vymezeno zdi psychiatrické léčebny, ulicí Č., zástavbou při ulici V. a areálem Č. I. V územně analytických podkladech hl. m. Prahy 2016 sice ještě nejsou zahrnuty všechny objekty areálu Č. I., nicméně z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3.7.2013, č.j. MCP8 025215/2013/OV.Ši plyne, že nejvyšší objekt areálu (C1) je o 3 metry vyšší než již zdokumentovaný objekt A1, který má 21,8 m. V areálu Č. I. proto bude budova s výškou max. 24,8 m, a Č. I. tak lze zařadit do hladiny VI (16 m – 26 m). Navrhovaná výška římsy bytového domu je 25,75 m a výška atiky 25,93 m. Navrhovaná výška objektu odpovídá výškové hladině VI. Podle výkresu územně analytických podkladů hl. m. Prahy 2016 č. 221 (Struktura městských lokalit) se jedná o typ struktury lokality heterogenní, charakteristické různorodou strukturou zástavby. Těto charakteristice záměr odpovídá.

13. V žalobě žalobce namítl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu na naplnění zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, a napadené rozhodnutí je tedy nezákonné. Zatímco ve zrušovacím rozhodnutí žalovaný vymezil několik důvodů, pro které zrušil první rozhodnutí stavebního úřadu, v napadeném rozhodnutí se k totožným otázkám postavil buď zcela opačně, anebo je vůbec nevypořádal.
14. Prvním důvodem zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu bylo, že se stavební úřad nedostatečně zabýval výjimečnou přípustností záměru. Zatímco ve zrušovacím rozhodnutí žalovaný stavebnímu úřadu vytkl, že se případnou výjimečnou přípustností zabýval nedostatečně, v napadeném rozhodnutí k tomuto důvodu zrušení neuvedl vůbec nic a tento odvolací důvod ignoroval.
15. Druhým důvodem zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu bylo, že stavební úřad upustil od ústního jednání, ačkoli k tomu neměl zákonný důvod. Stavební úřad neměl dostatečné podklady pro posouzení záměru, a žalovaný proto uzavřel, že měl nařídit ústní jednání a spojit jej s ohledáním na místě. V napadeném rozhodnutí však žalovaný v protikladu se svým původním názorem lakonicky uvedl, že stavební zákon stavebnímu úřadu takový postup umožňuje a dále na podporu takto nehorázné změny svého právního názoru uvedl, že se navíc se v podstatě nejedná o námitku, jelikož odvolatel neuvádí žádné důvody, jak se tato skutečnost dotýká jeho práv a sféry jeho vlivu.
16. Třetím důvodem zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu byl nesoulad záměru s územním plánem. Žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k závěru, že odůvodnění prvního rozhodnutí stavebního úřadu je nedostatečné a stojí na nedostatečných podkladech. Jmenoval výkresy, které jsou podle bodu D. 3 Přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, povinnou součástí DUR, avšak ve správním spise nejsou, což vedlo k nedostatečnému posouzení souladu navrhovaného záměru s § 20 odst. 1 PSP zejména z hlediska výškového (i hmotového) řešení navrhované stavby, aby bylo dostatečně prokázáno, zda a jakým způsobem navrhovaná stavba respektuje výškové rozměry a objem okolních staveb. Podlažností okolních staveb a navrhované stavby není prokázáno a odůvodněno, že výškové i objemové parametry okolních staveb jsou navrhovaným záměrem respektovány. Oproti tomu odůvodnění napadeného rozhodnutí je dle mínění žalobce zcela nedostatečné a je v příkrém rozporu s původním podrobným, logicky strukturovaným a přesvědčivým odůvodněním uvedeným ve zrušovacím rozhodnutí, jehož jádrem byla skutečnost, že žadatel žádá (a stavební úřad povoluje) výšku zástavby podle hodnot a vzdálených budov nacházejících se v území OB-F, i když se objekt

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

záměru nachází v území OV, kde jsou i budovy k objektu záměru přiléhající výškově zcela odlišné.

17. Jediným osmipatrovým domem v okolí záměru je severozápadně se nalézající budova č.p. XXX. Tato budova však je předně oproti parkovacímu domu ve svahové degeneraci minimálně o jedno patro. Navíc je parkovací dům směrem na jih ve svahové progresi posunut ještě min o 1,5 m oproti části objektu záměru navazující na ulici V. Poslední patro jižní části parkovacího domu je tak výškově zhruba na úrovni předposledního, sedmého patra domu č.p. XXX. Jinými slovy, zvýšení objektu záměru o tři patra by znamenalo převýšení jediné osmipatrové budovy minimálně o dvě patra. Navíc dům č.p. XXX má oproti PD zjevně menší zastavěnou plochu a jeho celkový objem by odpovídal při přímém porovnání cca ¼ objemu objektu záměru. Ve výrazné svahové degeneraci oproti parkovacímu domu se nalézají i panelové domy stojící severně od parkovacího domu, které mají 4 - 5 pater. Přes ulici Č. na východ jsou dokonce jednopatrové domy a na jih přízemní garáže. Na severozápad se potom nalézají dva obytné domy ve svahové degeneraci, a to sedmipatrový dům č.p. XXX a šestipatrový dům č.p. XXX. Tyto domy jsou v území OB-F. Parkovací dům je součástí zástavby maximálně pětipatrových budov a i územní plán je postaven tak, že území by mělo být dále doplňováno v rozsahu OB-D, tj. budovami s max. pěti patry, a to za situace, kdy pozemek na západ od parkovacího domu je ve výrazné svahové degeneraci od objektu záměru.
18. Žalobce konstatoval, že doktrína zdůrazňuje povinnost správních úřadů sledovat vlastní rozhodovací praxi za účelem předcházení odlišnému rozhodování v obdobných věcech, což je i předmětný případ, v němž navíc jde o zcela protichůdné rozhodnutí v téže věci, aniž by byly splněny legitimní důvody takové odlišnosti. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi dospěl k několika důvodům, které opravňují správní orgány prolomit svou rozhodovací praxi. Je jím například změna dotčeného právního předpisu, změna právních předpisů souvisejících anebo změna rozhodných skutečností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2014, č.j. 9 As 4/2014-33). V jiném rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že změna rozhodovací praxe je možná, pokud dosavadní rozhodovací praxe byla v rozporu s právními předpisy či pokud se ve vztahu k interpretaci právního předpisu nabízí nová alternativa, jejíž přesvědčivost je silnější než dosud užívaná interpretace příslušného předpisu. Žádná taková situace však v nyní projednávané věci nenastala. Žalovaný se tak bezdůvodně odchýlil od svého původního rozhodnutí, přičemž tento rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak neřeší a nevysvětluje.
19. Žalobce dále podotkl, že napadené rozhodnutí je nesprávné i z jiných důvodů; je nedostatečně odůvodněno, protože nevypovídá všechny odvolací důvody. Stavební úřad namísto navrhované změny objektu záměru ve výroku prvostupňového rozhodnutí povolil jeho nahrazení. Žalovaný k tomu konstatoval, že jde jen o drobnou vadu rozhodnutí a dál se tímto odvolacím důvodem nezabýval.
20. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nevznese žádnou novou argumentaci, neboť téměř doslova opsal odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé ze dne 11.9.2020 navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Má za to, že jak stavební úřad, tak žalovaný zhodnotili její žádost v souladu s právními předpisy a v žádné fázi správního řízení nedošlo k pochybením, která by zkrátila jejich účastníky na procesních právech. Žalobní důvody

24. Replikou ze dne 28.9.2020 žalobce reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Ohradil se proti tvrzení o účelovosti žaloby a připustil, že lze polemizovat nad tím, zda změnou ÚPD Z 2832/00 účinnou od 12.10.2018 neodpadl důvod pro posuzování mimořádné přípustnosti záměru. Další dva v žalobě vytyčené důvody však nepochybně byly vypořádány v rozporu se založeným legitimním očekáváním žalobce. Žalobce setrval na názoru, že jediným osmipatrovým domem v okolí parkovacího domu je severozápadně se nalézající budova č.p. XXX. Osoba zúčastněná na řízení, stavební úřad i žalovaný vymezili „vlastní“ dotčené území, které bylo stanoveno tak široce, aby do něj bylo možno zahrnout i tuto jedinou stávající osmipatrovou budovu nalézající se navíc v jiném typu území dle územního plánu. Nově zmiňované další osmipatrové domy (aktuálně ve výstavbě) projektu Č. II. jsou od stavebního záměru ještě vzdálenější, naproti tomu výška přilehlých budov je správními orgány z neznámého důvodu ignorována.
25. Přestavbou parkovacího domu na obytný podle žalobce nepochybně dojde ke zhoršení dopravní situace v dané lokalitě, zvláště jedná-li se o parkovací dům sloužící k pokrytí parkovacích potřeb soudobě budované bytové výstavby v slepé ulici V., která je pro parkování zcela nevhodná. V závěru repliky žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s tím, aby byla osobě zúčastněné na řízení přiznána náhrada nákladů řízení.
26. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
27. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
28. Podle § 94 odst. 1 věta první stavebního zákona lze územní rozhodnutí změnit na odůvodněnou žádost oprávněného, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím.
29. Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
30. Podle § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona může stavební úřad upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.
31. Podle bodu 45 oddílu 15 Přílohy č. 1 opatření obecné povahy č. 55/2018, kterým se mění územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy *(v) územním plánu hl. m. Prahy se rozumí stabilizovaným územím zastavitelné území, které je tvořeno stávající zpravidla souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný stavební rozvoj. Plochy OB, OV, SV a SMJ bez uvedeného kódu míry využití území jsou vždy stabilizované.*
32. Podle bodu 7a odst. 3 oddílu 7 Přílohy č. 11 opatření obecné povahy č. 55/2018, kterým se mění územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy *(v) stabilizovaném území není uvedena míra využití ploch (platí vždy u ploch OB, OV, SV a SMJ); z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (dále ÚAP).*
33. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

34. Soud se nejprve věnoval žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval jeho odvolací námitku směřující proti nedostatečnému vypořádání výjimečné přípustnosti stavebního záměru stran jeho funkčního využití. Výjimečnou přípustnost stavebního záměru s převažující funkcí bydlení, která svými 53 % celkového podílu přesahovala přípustný podíl o 3 %, bylo třeba posoudit v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy účinným do 11.10.2018. Poté, co žalovaný zrušovacím rozhodnutím vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, však byla změnou Z 2832/00 vydanou usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 98/85 ze dne 6. 9. 2018 formou opatření obecné povahy č. 55/2018 s účinností od 12. 10. 2018 povinnost stavebních úřadů posuzovat výjimečnou přípustnost zrušena. Vzhledem k absenci přechodného ustanovení v opatření obecné povahy č. 55/2018, které by po nabytí jeho účinnosti stanovilo povinnost nadále aplikovat dosavadní úpravu posuzování výjimečné přípustnosti záměru v již zahájených řízeních, stavební úřad při posuzování souladu stavebního záměru s územním plánem oprávněně vycházel z novelizovaného znění územního plánu a výjimečnou přípustnost převažující funkce bydlení u předmětného stavebního záměru již neposuzoval, což také na straně 9 prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil. Tomuto postupu nelze ničeho vytknout, neboť byl plně v souladu s právní úpravou účinnou v době rozhodování stavebního úřadu; ostatně obdobný postup správního orgánu aproboval Městský soud v Praze při posuzování časové působnosti opatření obecné povahy č. 55/2018 i v rozsudku ze dne 9.3.2022, č.j. 8 A 127/2019-53.
35. Žalobce v odvolání ze dne 22.8.2019 proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil v tomto směru odvolací námitku v naprosto totožném znění jako v odvolání proti prvnímu rozhodnutí stavebního úřadu: „*SÚ sice správně konstatoval, že záměr by měl spadat do kategorie výjimečně přípustných, ale dále se tímto nezabýval s povrchním odůvodněním, že přesah jsou pouhá 3 % z objemu záměru.*“ Tato odvolací námitka zjevně nekoresponduje s tím, že stavební úřad problematiku výjimečné přípustnosti stavebního záměru v prvostupňovém rozhodnutí věcně vůbec neřešil. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí citoval pasáž prvostupňového rozhodnutí, z níž je patrné, že stavební úřad se posouzením výjimečné přípustnosti záměru s ohledem na změnu Z 2832/00 účinnou od 12.10.2018 v novém projednání již nezabýval, na odvolací námitku však žádnou vlastní úvahou nereagoval. To sice lze označit za jistý nedostatek napadeného rozhodnutí, v kontextu zcela mimoběžné odvolací argumentace a zásady jednotnosti řízení (řízení od okamžiku jeho zahájení až do vydání rozhodnutí v jeho posledním stupni tvoří jeden celek) se však jedná o nedostatek zcela marginální, jenž se nemohl negativně promítnout do právní sféry žalobce. I z napadeného rozhodnutí je totiž seznatelné, z jakého důvodu se stavební úřad posouzením výjimečné přípustnosti záměru v prvostupňovém rozhodnutí nezabýval, a tomuto důvodu spočívajícímu ve změně relevantní právní úpravy nelze než přisvědčit.
36. Soud na tomto místě činí dílčí závěr, že stavební úřad ani žalovaný neporušili legitimní očekávání žalobce, pokud se při rozhodování věci již nezabývali výjimečnou přípustností převažující funkce bydlení u posuzovaného stavebního záměru, protože v průběhu správního řízení došlo ke změně právní úpravy. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu lze za důvod pro racionální (nikoliv svévolnou) změnu správní praxe s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem považovat mj. též změnu interpretovaného zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 6 Ads 88/2006 - 132 či rozsudek téhož soudu ze dne 17.4.2014, č.j. 9 As 4/2014-33). To, že se v nyní posuzované věci nejednalo o změnu zákona, nýbrž o změnu územního plánu provedenou opatřením obecné povahy, na věci nic nemění.

37. Ani neuskutečnění ústního jednání spojeného s ohledáním na místě, jakož i to, že žalovaný tento postup napadeným rozhodnutím posvětil, nepředstavovalo porušení žalobcova legitimního očekávání. Je třeba připomenout, že správní řízení obecně není ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Ústní jednání je výjimkou z obecné zásady písemnosti, na které je správní řízení postaveno. Účastníci správního řízení tedy obecně nemají na ústní jednání právo, pokud tak výslovně nestanoví právní předpis. Relevantní právní normou je shora citované ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona. Ani to však v případě (změny) územního rozhodnutí neukládá stavebnímu úřadu povinnost konat ústní jednání. Stavební úřad může od nařízení ústního jednání upustit za splnění těchto dvou podmínek: 1) jsou-li mu dobře známy poměry v území; 2) žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru.
38. Ve zrušovacím rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad sice dobře znal poměry v území, nebyla však naplněna druhá z výše zmíněných podmínek pro upuštění od ústního jednání. Žalovaný zároveň vyjmenoval podklady, které dle jeho názoru chyběly stavebnímu úřadu k tomu, aby náležitě posoudil stavební záměr, a tudíž dostatečně zjistil skutkový stav. Poté, co byla věc vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu projednání, osoba zúčastněná na řízení předložila stavebnímu úřadu aktualizovanou dokumentaci pro změnu územního rozhodnutí z května 2019. Výkresová část dokumentace již obsahuje pohledy na stavební záměr v kontextu okolní zástavby, a to mj. vždy s přesně vyznačenou svahovou progresí či regresí, výškami stavebního záměru i okolních budov. Na nákresech je vždy vyobrazen původní stav, vedle něj pak stav navrhovaný. Tyto výkresy dokumentují začlenění navrhované stavby do stávající zástavby dle požadavku vyřčeného žalovaným ve zrušovacím rozhodnutí. Soud ze správního spisu ověřil, že aktualizovaná dokumentace obsahuje též výkres Situace – odstupové úhly, což je další podklad, který žalovaný původně v DUR postrádal. Na výkresu Situace – koordinační je rovněž zakreslen kruhový objezd v ulici V. Dále osoba zúčastněná na řízení doplnila Studii denního osvětlení ze dne 20.2.2019 a Studii proslunění z února 2019, které se podrobně zabývají vlivem realizace stavebního záměru na okolní budovy. Studie denního osvětlení obsahuje závěrečné hodnocení v tom smyslu, že konverzí pakovacího domu na bytový (realizací stavebního záměru) nedojde ke snížení hodnot denní osvětlenosti okolních objektů pod normové hodnoty, a zároveň že všechny obytné místnosti budou mít denní osvětlení vyhovující požadavkům ČSN 73 0580-2.
39. Stavební úřad v rámci nového projednání věci již ústní jednání nenařídil, neboť měl za to, že byly splněny obě výše zmíněné podmínky umožňující takový postup, a též proto, že žalobce neuvedl relevantní důvody, pro které uskutečnění ústního jednání požaduje. Dle náhledu soudu se nejednalo o arbitrární rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný sice ve zrušovacím rozhodnutí formuloval požadavek na konání ústního jednání, který však odůvodnil nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Tento vytčený nedostatek byl ale v průběhu nového projednání před stavebním úřadem zhojen tím, že osoba zúčastněná na řízení doplnila veškeré žalovaným požadované dokumenty. Za tohoto stavu věci pominuly důvody, pro které žalovaný nařízení ústního jednání požadoval. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2014, č.j. 9 As 4/2014-33 je jedním z opodstatněných důvodů prolomení zásady legitimního očekávání i změna skutečností rozhodných pro interpretaci zákona. Původní závěr žalovaného o nutnosti konání ústního jednání nepochybně odrážel stav poznání skutkového stavu plynoucího z podkladů, jež byly žalovanému v tu chvíli k dispozici. Tento skutkový stav se však v průběhu dalšího řízení podstatně změnil.

40. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132 je problematika vzniku legitimního očekávání otázkou skutkovou, a proto určit, zda určité očekávání existovalo a zda mu má soud poskytnout ochranu, vyžaduje zjišťování mnoha skutečností. *„K tomu je však nezbytné, aby adresát veřejné správy v příslušném řízení takové skutečnosti v dostatečné míře konkrétnosti tvrdil, aby vůbec bylo možné zjistit, jaká byla dosavadní správní praxe, zda představovala ustálenou, jednotnou a dlouhodobou interpretaci a aplikaci relevantních právních předpisů příslušnými správními orgány a zda vyvolávala legitimní očekávání jejího pokračování.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 3 Afs 257/2016-44). Žalobce svůj požadavek na uskutečnění ústního jednání zbudoval v podstatě pouze na závěru vyřčeném žalovaným ve zrušovacím rozhodnutí, že stavební úřad nebyl oprávněn rozhodnout bez nařízení ústního jednání. Neuvedl, proč podle něj bylo ústní jednání nezbytné a nijak neosvětlil, čeho mělo být nařízením ústního jednání spojeného s ohledáním na místě dosaženo. Své zkrácení na právech tak žalobce dovozuje pouze obecně ze skutečnosti, že ústní jednání nebylo provedeno. Smyslem ústního jednání ale není, aby bylo vedeno z důvodu sebe samého. Jestliže osoba zúčastněná na řízení doplnila podklady, na základě nichž pak stavební úřad mohl stavební záměr náležitě posoudit, přičemž žalobce nepředložil konkrétní argumentaci, jež by odůvodňovala jeho požadavek na nařízení ústního jednání, pak nekonání ústního jednání nepředstavuje vadu řízení, která by byla s to založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zároveň nemohlo dojít ani k porušení žalobcova legitimního očekávání ohledně konání ústního jednání, neboť po doplnění podkladů potřebných pro rozhodnutí se zásadně změnil skutkový stav věci oproti stavu, který tu byl v době vydání zrušovacího rozhodnutí, a žalobce za této situace nemohl legitimně očekávat, že stavební úřad ústní jednání nařídí.
41. Soud nepřisvědčil ani žalobní argumentaci, jíž žalobce brojil proti tomu, jakým způsobem žalovaný vypořádal soulad stavebního záměru s územním plánem. Žalobce v této souvislosti jednak opětovně namítl porušení jeho legitimního očekávání, které mu mělo založit zrušovací rozhodnutí, a dále uplatnil věcnou argumentaci týkající se výškového řešení stavebního záměru a toho, jak se žalovaný vypořádal s jeho umístěním na funkční ploše OV.
42. Soud v rámci vypořádání těchto žalobních námitek předně považuje za nutné konstatovat, že stavební záměr je v souladu s územním plánem. Stejný názor od počátku zastával i žalovaný a žalobcovo legitimní očekávání v tomto směru nemohlo být nijak otřeseno, neboť správní orgány jsou v tomto směru od počátku názorově konzistentní. Již ve zrušovacím rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl následující: *„Odvolací orgán konstatuje, že navržený záměr je v souladu s funkčním využitím dané funkční plochy – vlastní objekt plánovaného bytového domu (stavba pro bydlení) se celý nachází v ploše s funkčním využitím OV – všeobecně obytné, kde je možné umísťovat stavby pro bydlení, rovněž garáže pro osobní automobily jsou doplňkovým funkčním využitím funkční plochy OV v souladu s ÚPn.“* V napadeném rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že stavební záměr je v souladu s hlavním využitím funkční plochy OV, přičemž v detailech odkázal na strany 7-10 prvostupňového rozhodnutí.
43. Žalobce napadá způsob, jakým stavební úřad a žalovaný vymezili dotčené území, ve vztahu k němuž posuzovali výškovou hladinu stavebního záměru. Má za to, že parkovací dům v rámci „svého“ území „OV“ sousedí pouze s rodinnými domky a čtyřpatrovým panelovým domem v ulici V., které jsou podle něj relevantní lokalitou pro určení výškové

hladiny. Zároveň zdůrazňuje, že jediným osmipatrovým domem je budova č.p. XXX nacházející se v areálu Č. I. v ulici V., která ovšem spadá do území se zastavitelností OB-F (čistě obytné) a je navíc ve svahové degeneraci minimálně o jedno patro.

44. Soud k tomu uvádí, že ze žádného právního předpisu neplyne, že by výškové hladiny měly být posuzovány toliko uvnitř hranic území definovaného využitím funkční plochy. Naopak podle § 26 písm. a) Pražských stavebních předpisů ve stabilizovaném území se odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech. Aktualizované odůvodnění § 26 písm. b) Pražských stavebních předpisů pak uvádí, že *„Rozsah území, ze kterého se výškové hladiny odvozují, musí odpovídat charakteru a velikosti záměru. (...) Při umísťování větších záměrů je nezbytné vztáhnout odvození k území o velikosti více bloků a ve specifických případech stanovit různé hladiny pro různé části záměru adekvátně k charakteru zástavby, na kterou navazuje. Předpis předpokládá pro stabilizovaná území existenci popisu výšek v Územně analytických podkladech hlavního města Prahy. Ty lze použít jako podklad pro rozhodování a při odvozování výškových hladin k nim přihlédnout.“*
45. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí plyne, že stavební úřad vymezil relevantní lokalitu ulicí V., areály Č. I. a II., ulicí Č., areálem Psychiatrické nemocnice Bohnice a přírodní památkou Drahaň – Troja. Právě v areálu Č. I. se nachází již stojící osmipatrová budova č.p. XXX. V přilehlém území je dle stavebního povolení ze dne 11.6.2019, č.j. MCP8 172493/2019 povolena stavba dalších dvou osmipodlažních budov v areálu Č. II. (objekt „H“ ve výšce 287,1 m. n. m. Bpv, atika + 24,9 m, a objekt „L“ ve výšce 286,5 m. n. m. Bpv, atika + 24,9 m). Ostatní budovy v místní zástavbě (zejm. novostavby v areálu Č. I. a II.) jsou šestipodlažní a sedmipodlažní. Z Atlasu územně analytických podkladů (grafické části územně analytických podkladů) dostupného na webových stránkách Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (www.iprpraha.cz/stranka/3360/uzemne-analyticke-podklady), konkrétně jeho bodu 3.2.2.1 *Typické absolutní výšky zástavby v rastru 100 x 100 m*, vyplývá, že typická podlažnost okolí stavebního záměru je 6 - 8 NP.
46. Lokalita, v níž stavební úřad posuzoval výškové a objemové řešení stavebního záměru, se soudu jeví jako adekvátně vymezené území odpovídající velikosti stavebního záměru, a tudíž i jeho vlivu na okolí. Toto hodnocení odpovídá charakteristice struktury lokality a je v souladu s Územně analytickými podklady hl. m. Prahy. Z katastrální mapy je patrné, že stávající i plánované osmipodlažní budovy jsou od parkovacího domu vzdáleny cca 100 m, což lze označit jako vzdálenost relevantní ve vztahu k objemu a výšce posuzovaných budov. Stavební úřad tudíž nepochybil, zařadil-li lokalitu do výškové hladiny IV (16 – 26 m). Z výkresové dokumentace, která je součástí správního spisu, plyne, že nadzemní část stavby dosahuje nadmořské výšky 290,650 m. n. m. (Bpv). To odpovídá výškovému vymezení staveb objektů H a L v areálu Č. II. podle stavebního povolení ze dne 11.6.2019, č.j. MCP8 172493/2019.
47. Žalobce předložil soudu své vlastní, patrně laické úvahy o výrazné svahové degeneraci a progresi budov v dané lokalitě. Tvrdí, že poslední patro stávajícího šestipodlažního parkovacího domu je podle něj výškově zhruba na úrovni 7. patra jediného okolního osmipodlažního domu č.p. XXX. Má za to, že realizací stavebního záměru dojde ke zvýšení parkovacího domu o tři patra, a stavební záměr tak bude převyšovat dům č.p. XXX o dvě patra. Tato úvaha však postrádá logiku a stojí na ničím nepodložených závěrech. Předně je třeba konstatovat, že parkovací dům má šest nadzemních podlaží.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí shrnul stavební úřad na straně 2 posuzovaný stavební záměr následovně: „*Na půdorysu stávajícího objektu nadzemních garáží dojde k odstranění nezkolaudovaných podlaží 4. – 6.NP, zvýšení podlažnosti na 8 NP a ke změně funkčního využití objektu. V 1.PP budou sklepy k bytům a technické místnosti s technologiemi domu, 1.NP – 3.NP garáže a 4.NP – 8.NP byty – celkem 45 bytových jednotek.*“ Dojde tedy k celkovému zvýšení budovy o dvě patra, nikoliv o tři, jak tvrdí žalobce. I kdyby tak bylo pravdou, že parkovací dům nyní v důsledku nerovnosti pozemku dosahuje výšky sedmého patra domu č.p. XXX, jeho zvýšení o dvě patra by znamenalo, že konvertovaný bytový dům by tuto budovu převyšoval o jedno patro, nikoliv o dvě.

48. Žalobce tedy mylně propočítal, jak se podle jeho teorie o svahové degeneraci umístění domu č.p. XXX změní poměr podlažnosti porovnávaných budov. V tomto světle se jeví jako vysoce pochybné i jeho další, ničím nepodložené domněnky o kopcovitém rázu poměrně malé lokality, které žalobce navíc nedoložil žádnou relevantní dokumentací. Žalobce pouze tvrdí, že parkovací dům je směrem na jih ve svahové progresi posunut ještě minimálně o 1,5 metru, aniž by to v odvolacím řízení před žalovaným či v následném soudním řízení jakkoli doložil. I kdyby tomu tak ovšem skutečně bylo, posuzované budovy by se stále nacházely ve výškové hladině VI, jak správně dovodil žalovaný.
49. Soudu neunikla jistá rozporuplnost žalobcovy argumentace, v níž odůvodňuje výškový nesoulad stavebního záměru s okolní zástavbou výlučně porovnáváním podlažnosti okolních staveb a stavebního záměru. Žalovaný však již ve zrušujícím rozhodnutí (strana 13) dovodil, že podlažnost při hodnocení charakteru zástavby není směrodatná, a to například proto, že žádný technický předpis nestanoví maximální výšku podlaží stavby. To, že samotný parametr podlažnosti je pro hodnocení výškové přiměřenosti stavebního záměru zavádějící, tedy žalobci muselo být známo již z odůvodnění zrušovacího rozhodnutí, a i přesto v žalobě poukazuje především na rozpory mezi podlažností stavebního záměru a okolních budov. Klíčový závěr žalovaného, že navrhovaná výška stavebního záměru odpovídá výškové hladině budov nacházejících se v dané lokalitě, tj. výškové hladině VI, přitom ničím nezpochybil.
50. Lze shrnout, že stavební úřad v projednávané věci náležitě posoudil výškové parametry navrhované konverze parkovacího domu na bytový. Stavební záměr odpovídá výškovému charakteru lokality, která byla co do rozsahu vhodně vymezena. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže se s těmito závěry stavebního úřadu v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Nekonkrétní a ničím nepodložená tvrzení žalobce o svahových progresích a degeneracích terénu nejsou způsobilá přesvědčit soud o chybném postupu správních orgánů obou stupňů.
51. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné také proto, že stavební úřad namísto navrhované změny objektu stavebního záměru povolil ve výroku prvostupňového rozhodnutí jeho *nahrazení*, a žalovaný související odvolací námitku žalobce vypořádal pouze tím, že se jedná pouze o drobnou vadu rozhodnutí. Ani této žalobní argumentaci soud nepřisvědčil. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že jde o *změnu rozhodnutí o umístění stavby, které vydal Útvar hlavního architekta hl.m. Prahy dne 22.4.1987 pod č.j. 11368/86, s nabytím právní moci dne 14.5.1987 týkající se pouze „objektu hromadných garáží“, tj. v rozsahu podmínky č. 3 pro účely stavebního záměru nazvaného „konverze parkovacího domu na bytový“.* Je pravdou, že součástí bezmála třístránkového výroku je i věta: „*Objekt hromadných garáží se nahrazuje stavbou bytového domu o osmi nadzemních podlažích a jednom podzemním podlaží.*“ Tato věta není způsobilá vyvolat

nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť jde o zjevnou nepřesnost a s ohledem na kontext celého výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nemůže být jeho adresát uveden v omyl, že jde o jiné rozhodnutí než o rozhodnutí o změně územního rozhodnutí podle § 79, § 92 a § 94 stavebního zákona (odkazy na příslušná ustanovení zákona výrok prvostupňového rozhodnutí rovněž obsahuje). Žalovaný pak na straně 13 napadeného rozhodnutí tuto drobnou vadu náležitě okomentoval a vysvětlil, proč nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

52. Letmá zmínka žalobce o tom, že napadené rozhodnutí je nesprávné i z jiných důvodů, jako je nedostatečné odůvodnění a nevypořádání se s odvolacími důvody, není vzhledem ke své nekonkrétnosti způsobila žalobní námitkou, kterou by se soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí mohl a měl zabývat. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Od žalobce, který formulací žalobních námitek vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Bylo na něm, aby v žalobě specifikoval, v čem je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné a s jakými jeho odvolacími důvody se žalovaný nevypořádal. Pokud tak neučinil, nemůže se soud sám domýšlet, co konkrétně tím měl žalobce na mysli. Soud v žádném případě nesmí nahrazovat projev vůle žalobce tím, že by za něj sám vyhledával vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlel další argumenty a vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci žalobcova advokáta, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit.
53. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
54. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
55. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Je možné, že se osoba zúčastněná na řízení při realizaci stavebního záměru cítí být bržděna procesními kroky, které žalobce činil v průběhu správního řízení i v řízení před soudem. Soud však procesní aktivitu žalobce v dané věci nevyhodnotil jako výrazně konfrontační, obstrukční či šikanózní, aby ji bylo možné kvalifikovat jako důvod hodný zvláštního zřetele, jenž by odůvodňoval přiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení. Proto soud ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 24. listopadu 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu